

II.

Хаджи Гена застанала, гледа зеленината.

Сайдисало ни момчето! Сполай му! Чакъ отъ Кашлата!... а
тя! /Взема клончетата и почва да киче вратата прѣдъ трема/.
Не знамъ кога ще ѝ дойде ума! /Накичва и се отстранява да изтъ
гледа накитеното/ Извие ли глава - съ ницо не се отвърща! Ле-
личка! Леля ѝ бѣше такава! ... /Като въздъхва/ То лано баба
Краса ѝ помагне! а то! /Кръсти се/ Чуй ми, утрѣшни Свети Геор-
ге, молбата.

Тукъ тамъ край село се издигатъ по-високо овчарски гласо-
ве по прѣснати стада; изъ съседни дворове се раздаватъ дрънка-
ния на мѣнци. Махлата се оживѣва прѣлъ вечеръ.

Х. Гена е окичила врати и прозорци и наднича къмъ стубеля.
Гласъ на мома отъ къмъ пхтната врата. Калино моме, тукъ ли си?

Х. Гена. Тя отиде на стубеля, Малинке.

Сядния гласъ. Че много подранила! Слънцето вече не зашло.

--- Нали я знаешъ.

--- Пъкъ азъ рекохъ че е тукъ, че отъ зѣбилъ да ми откъсне...

Каквото е нацѣтталъ!

--- Че влѣзъ си откъсни....

Другъ гласъ на мома. И за менъ бабо Хаджике, като ти дава сърдцето.

Х. Гена. Ти ли си Върбо!... Влезте де! То е цвѣте:—Днесъ цвѣти
утрѣ увѣхва.

III.

Влизатъ Малина и Върба, съ кобилици на рамо.

Върба. Колко си добра, бабо Хаджике! Хайде сега намъ цвѣте, а
на Калиниина свадба ние ще шетаме.

Двѣтѣ моми навели се кхсатъ цвѣте.

Х. Гена. / Жегната като на себе си/ Калинината свадба се видѣла!

Мълчание.

Върба. Ой, какъвъ зѣмбилъ, да не кайдисашъ

Малина. А пъкъ лалето, огънъ!

/ Набрали цвѣте кичатъ се/.

Върба. /Съгледала бориката/ Я гледай каква борика!

Малина. И колко голѣмъ клонъ!